

[Poul Schlüter]

denne statsministers tid, at vi på det nærmeste kører Danmark fuldstændig i sæk, for vi er jo tæt på dagen, hvor mappemændene fra Den internationale Valutafond kan rykke ind for at diktere den danske regering de internationale långiveres krav til en ny økonomisk politik. Det bliver som at få besøg af kongens faged.

Så kan man selvfølgelig sige, at det sørgeligste – eller det glædeligste – er, at denne uværdige og fattiggørende udvikling kan vi forhindre, men det kræver et totalt brud med den hidtidige politik, det kræver mere end småjusteringer, som tiden i løbet af få uger indhenter. Vi må bryde den automatik, som betyder, at næsten alt omkring alle økonomiske tal på samme tid går ad Pommern til. Det kræver nok barskere og mere drastisk handling, end socialdemokratiet og regeringen har villet forsøge.

I den konservative folketingsgruppe mener vi, at der især på 3 områder må sættes ind med meget tilbundsgående beslutninger.

For det første mener vi, at der er brug for et effektivt stop for indkomststigninger. Det har vi talt om så ofte, men det er jo aldrig gjort. Det vil igen føre til lavere indenlandske prisstigninger, det vil sætte en god cirkel i gang. Indkomstlovene fra december duede ikke, for de betyder jo, at lønstigningerne bliver på 10–15 pct., når vi sammenligner gennemsnit 1979 med gennemsnit 1980. Det må man ikke kalde indkomspolitik, det er falsk varebetegnelse.

Det er klart, at der er store problemer forbundet med at tilrettelægge et virkeligt indkomstop, men det er det, som hurtigst vil sætte en god udvikling i gang. Reallønspolitik er nok den eneste chance for at få sat højere beskæftigelse og produktion i værk.

Jeg synes også, regeringen bør indse, at man skaber næsten uløselige problemer for funktionærgrupperne og for de offentligt ansatte, hvis man fortsat accepterer lønglidning og lønbevægelse i dele af det private arbejdsmarked. Det er utilfredsstillende for alle andre end dem, som får part i lønglidningen, og det skaber en næsten umulig situation for overenskomsterne til efteråret.

Vi mener, at op til næste overenskomst skal vi håbe på og arbejde for, at arbejdsmarkedets parter selv klarer problemerne, det kan jeg være enig med statsministeren i. Men vi mener også, at regering og folketing skal

søge at hjælpe parterne ved at tilrettelægge et tilbud om en moderat lettelse af de direkte skatter til gengæld for stærk tilbageholdenhed med hensyn til indkomstforøgelser. Det er den eneste chance for effektiv indkomspolitik. Forsøget har aldrig været gjort på denne måde. Det tror vi bør ske i næste omgang.

For det andet mener vi, at der er brug for en særdeles omfattende beskæring af de offentlige udgifter. Alle ved, det er svært, men det er nødvendigt at tilrettelægge et bindende direktiv om, at der ikke oprettes nye stillinger hos det offentlige. Det tror vi er det vigtigste. Uundgælige behov må man klare over omrokeringer. Gennem 1970erne, når vi nu gør status, er der jo ansat ca. 300.000 nye medarbejdere hos det offentlige i Danmark. Det har været meget stærkt bidragende til, at vi nu er så vidt, at de samlede offentlige udgifter udgør 65 pct. af indkomstmassen. Da vi startede 1970erne, var det kun ca. 50 pct. Derfor kommer vi til at tilrettelægge en kurs for udviklingen i de offentlige budgetter, som er langt mere hårdhændet end den, forligspartierne har præsteret her i foråret.

For det tredje mener vi, at der er brug for en helt ny erhvervs politik. Alle midler må anvendes for at inspirere til øget produktion af danske varer, som sælges i konkurrence med udlandet. Vi skal øge eksporten, og vi skal samtidig have højere hjemmemarkedsandel. Det er ikke bare en sag om real-løns politikken og bekæmpelse af omkostningsstigningerne, det er også et spørgsmål om et bedre erhvervs klima. Lovgivningen må luges ren for bureaukratiske spærreregler, som hindrer initiativ, nyskabelse og gåpåmod, der jo er blevet en mangelvare. Vi må gøre det mere tillokkende at satse på erhvervslivet. Vi må skabe bedre indtjeningschancer, så der bliver større investeringer i vore virksomheder. Ellers vil det være en langtidstendens, at danske erhvervs virksomheder bliver svagere og svagere 1980erne igennem, og så bliver vi væsentligt fattigere, end vi øjner i dette øjeblik.

Det tror vi er hovedtræk i den nødvendige politik. Der er ingen anden vej, tror vi, gennem krisen. Vi mener, at Danmarks problemer kan løses, men det ser for os ud til, at statsministeren ikke har ønsket og magtet at stille sig i spidsen for en sådan nødvendig politik, som kan skabe et overvældende fler-